

1919-01-08

þÿ š Å À Á ¹ ± ⁰ Ì Â ¡ Í » ± ³/₄ - ± Á . 6 2 9

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/9857>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ 'Εκ συνδρομῆς εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτικῆς. 'Εν τῇ ΕΣΤΗΡΙΚῃ ΕΝ Τῇ ΕΣΤΗΡΙΚῃ 'Ετάσια Σελ. 12 'Ετάσια Σελ. 14 'Ετήσιος 'Ετήσιος Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 3.	ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ Τῆς Διευθύνσεως	ΥΠΕΦΘΥΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.-'Αγορὰ Κόκκου 'Αριθ. 26.	ΕΤΟΣ Π' ΑΡΙΘ. 626 ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΙ (Κύπρου), τῇ 8ῃ 'Ιανουαρίου 1919.
---	---	--	--

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Κατὰ πάντα λόγον πιστεύομεν δι' ἡ ἐθνικὴ ἀποκατάστασις τῆς Κύπρου δύναται νὰ θεωρηθῆται ἐξηραλισμένη, ἄλλως τὸ Συνέδριον τῆς εἰρήνης θὰ διέφυγε διαρρήδην πάσας τὰς ἐπαγγελίας περὶ ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης τῶν λαῶν, τὰς ὁποίας τόσοὺς μεγαλοτόμως καὶ ἐπιμόμως διεκήρυξαν οἱ ἡγῆται τῶν Μ. Δυνάμεων τῆς Συνενοήσεως καὶ μάλιστα ὁ ἡμινεκρομένος πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Δρ Οὐίλσον.

Τῆς ἄλλῃ χώρα ξενοκρατούμενη μᾶλλον τῆς Κύπρου δικαιοῦται νὰ τύχῃ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς; Ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν χρόνων ὅπῃ ἔζηεν Ἑλληνικὴ ἢ Νήσος αὐτῆς, καὶ παρὰ πάσας τὰς πολιτικὰς περιπετείας καὶ μεταπτώσεις αὐτῆς ἀπὸ κατακτητοῦ εἰς κατακτητὴν οὐδὲν οὐδέποτε ἀπέβαλε τῆς Ἑλληνικότητος αὐτῆς.

Ἦλθον καὶ παρήλθον οἱ κατακτηταὶ πάντες καὶ ἐλάχιστοι ἢ οὐδὲν κατέλειπον ἴχνος τῆς διαδοχῆς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν κατοίκων αὐτῆς, οἵτινες διὰ τοῦτο εἶνε καὶ ἀξιοὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Παυελλήνιου.

Σήμερον τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου εἶνε Ἑλληνας τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὴν φωνὴν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐν πέμπτῳ Μωαμεθανοί, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν λοιπῶν εδαρθῶν μὴ μωαμεθανοὶ παρκοικῶν, ἀποτελεῖ δὲ ἡ Κύπρος γεωγραφικὸς μέρος τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ νησιωτικοῦ συμπλέγματος τοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ὁ τρομερώτατος πόλεμος κατήγγειλε τὰ δικαιώματα κατοικήσεως καὶ καθέστωσε τὴν ἀρχὴν τῆς προαιρέσεως τῶν λαῶν περὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ πολιτικῆς τύχης αὐτῶν, ὥστε ἡ Μ. Βρετανία καὶ οὐτὼ ἀπηλλάγη πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν Τουρκίαν ἀπὸ τῆς Συνθήκης τοῦ 1878 ἀπορροῦσης καὶ αὐτὴ οὐδένα ἔχει ἀπολύτως νὰ προσβάλλῃ λόγον πρὸς διατήρησιν τῆς Νήσου μετὰ τῶν κτήσεων αὐτῆς.

Ἡ Κύπρος διὰ πάσαν ἕξιν ἐπικράτειαν κυριαρχοῦσαν αὐτῆς, θὰ ἦτο τὸ πολὺ ναυτικὸς ἢ στρατιωτικὸς σταθμὸς, καίτοι ὡς τοιοῦτος ἀπεδείχθη κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον ὄχι περιττὸ καὶ ἀχρηστος. Καίτοι ἡ Συνενοήσεως ἐγένετο δι' ὄμιον τοῦ πολέμου κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς κατὰ τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας δὲν ἐξορμήσθη ἐν Κύπρῳ, ἀλλ' ἐξ Αἰγύπτου, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ πάλαι ἐν τῇ ἀρχαίῳ τῆ, ἡμῶν δὲ σήμερον εἶνε κατορθωτὰ ἀπὸ θαλάσσης ἀποβάσεις εἰς πολεμικὰς χώρας.

Λευκός, ἄρα, ἐλέφανθ θεοφυρομένη μέχρι σήμερον ἡ Κύπρος,

ἑφεξῆς διὰ τὴν Ἀγγλίαν θὰ εἶνε πραγματικὸν ὄρατος, καὶ βάρος ἐξαγοραζόμενον ἀντὶ μεγίστου ἀδικήματος, σιγαιαῖον τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Βρετανικοῦ ἔθνους, τοῦθ' ὅπερ οὐδ' ἐπισημνῆται ἀνεχθῶσιν οἱ μεγαλόφρονες Βρεταννοὶ κυβερνήται.

Διὰ ταῦτα πεποίθημα εἶνε θὰ παρασχεθῆ ἡμῖν λιαν προσεχῶς ἡ χαρμόσυτος ἐνκαρῖα νὰ διαδηλώσωμεν τὴν θερμότητάν τῆς ἐθνικῆς ἐνθυμοσύνης πρὸς τὴν φιλελευθέρων Μ. Βρετανίαν μετὰ τῶν μεγίστων τιμῶν χαριεῖς τῆς ὑποστολῆς τῆς Βρετανικῆς σημαίας καὶ τὴν ἐπαύριον τῆς Ἑλληνικῆς τοιαύτης καὶ μετὰ ἐν γόνιμος ἀγάπης καὶ τιμῆς προπρόμιοντες τοὺς βρεταννοὺς κυβερνήτας καὶ λειτουργοὺς τῆς βρετανικῆς διοικήσεως ἐν Κύπρῳ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως ἐκείνης νέα ἐγκαινιζεῖται διὰ τὴν Κύπρον περίοδος, καὶ ὁ Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς λαὸς ἐλευθέρως καὶ κύριος τῆς τύχης αὐτοῦ ἐφεξῆς καθίσταται σὺν ἄμα καὶ υπεύθυνος.

Ἐν τῇ Νήσῳ θὰ ἔξῃ συνοίκους συμπατριώτας καὶ συμπολίτας περὶ τὰς 50,000 Μωαμεθανούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία θὰ ἀποδώσῃ πλήρη καὶ ἀμέριαν τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολίτου, θεωροῦσα τοὺς ἰσούς ὄλους καὶ ὁμοίτους πρὸς τοὺς ἐξ αἵματος καὶ καταγωγῆς Ἑλληνας καὶ παρόχους εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ἔννομον πολιτικὴν καὶ δημοκρατικὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ Κύπρ. λαὸς ἔχει ὄριον ἡδὲ εἰς λήθη ὄμιον τὸ ζοφερόν παρελθόν τῆς Τουρκικῆς κακοδιοικήσεως καὶ τυραννίας, ἧς ἦσκει καὶ αὐτοῦ οἱ κακοὶ καὶ μοχθηροὶ κυβερνήται, οὗτοι δὲ ὁ Τουρκικὸς ἢ ἄλλος Μωαμεθανικὸς λαὸς, ὅστις καὶ αὐτὸς πολλὰκις ὑπὸ τοιοῦτων κυβερνητικῶν περιήγησι εἰς θέαν ὀραϊάδων.

Διὰ μακρῶν αἰώνων δοκιμασθέντες ἡμεῖς ὑπὸ ἕνων τυραννίδων, ὀφείλομεν νὰ γενώμεθα ὀμπασθεῖς πρὸς τοὺς συμπολίτας Μωαμεθανούς, ὁποῖοις αὐθῶν θὰ ἴδωσι τὴν Τουρκικὴν Αυτοκρατορίαν περιστελλομένην ἵσως εἰς ἡμίτονον τοῦ Ἰκονίου, τὴν πάλαι πρωτεύουσαν τῶν Σελτζουκιδῶν Τούρκων, καὶ νὰ παρηγορηθῶμεν παυλὶ τῷ ῥῶπι καθιστάντες εἰς αὐτοὺς ἀοιθῶν δι' οὐδένα ἀσκήται ἐπ' αὐτῶν ἐπιδράσεις ἢ ἐπιρροασμὸς ἕξνος καὶ ἀλλότριος πρὸς τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν δημοκρατικὴν συνείδησιν αὐτῶν, καὶ πᾶσαν παρόχοντες βοήθειαν καὶ ἀποχρησῶν ἐν πάσῃ προόδῳ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐν τῷ ἐθνικῷ πάντοτε καὶ δημοκρατικῷ πνεύματι αὐτῶν.

Μετὰ δικαιοσύνης καὶ μεγαλοφυχίας πολιτευόμενοι πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐπικρατεῖα διαγόντας ἀλλοεθνεῖς καὶ

ἀλλοεθνεῖς λαοὺς, θὰ γενώμεθα συνετεῖς καὶ σύμφωνοι πρὸς τὰς μεγάλας καὶ εὐγενεῖς ἐθνικὰς παραδόσεις ἡμῶν, θὰ ἔχωμεν δὲ πλήρως τὸ δικαίωμα ν' ἀεζῶμεν ἵνα καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐξω τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας διαγόνται τυγχάνωσι τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως.

Τὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, διὰ τὴν πολυμεικτικὸν οὐσίαν τῶν οἰκονόμων αὐτῆν λαῶν, καὶ μετὰ τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου τῆς εἰρήνης, θὰ ἐξελεύσονται καὶ μεταβάλλονται διαρκῶς, μετρησοῦ ἐπικρατήσεως τὰ μᾶλλον πεπλοικισμένα καὶ εὐρωστὰ στοιχεία, καθιστάμενα ἐθνικῶς πρῶτον καὶ πολιτικῶς δεύτερον κῆρα τῶν ἀνατολικῶν τούτων χωρῶν, καὶ ἐνταῦθα ἐνθ' ἀνοίγεται οὐράδιον ὄρατος καὶ ἀγῶνος εἰρηνοῦ εἰς τὸν νησιωτικὸν τόπον Ἑλληνισμῶν.

Εἶνε ἱστορικῶς παραδεχόμενον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν νῆσον κατὰ τὰς βαρβαρικὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὰς Ἀνατολ. χώρας, ἐγένοντο ἄστυλον καὶ καταφύγιον τοῦ Ἀσιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρώτης ὀρυμῆς, ἀπέβησαν αἱ νῆσοι αὐταὶ ὀρυμητήριον πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος εὐδαιμονίας ἐπὶ τῆς ἡπείρου.

Ὁ Μικρασιατικὸς Ἑλληνισμὸς θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Σελτζουκῶν καὶ τῶν Ὀθωμανῶν ἢ νὴ διαρκῶς καὶ λελυθῶσιν μετηγγίξετο εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῶν παρακειμένων Ἑλληνικῶν νήσων. νέον ἐθνικὸν αἷμα καὶ νέα ζωὴ, καὶ οὐτὼ διετηρήθη μέχρι σήμερον, ἵνα ἐν καιρῷ διεκδικήσῃ τὰ ἐθνικὰ δικαιώματα.

Ὀλιγῶσι καὶ ἂν ἀποφασισθῇ ἡ πολιτικὴ τύχη τῶν ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν χωρῶν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου, πάντως ἐν αὐταῖς θὰ καθιερωθῇ ἰσότητα, ἰσονομία καὶ δικαιοσύνη, ἐξ ὧν θὰ προκύψῃ ἀδιατάρακτος δημοσιὰ ἀσφάλεια καὶ εὐνομία, ὅτι καὶ εἰς πάσας τὰς ἐν ταῖς χώραις ταύταις φυλὰς καὶ κοινότητας θὰ ἐπιτραπῇ ἐλευθέρως καὶ ἀπεριόριστος κινήσις προοδευτικῆς, ἐν ἐλευθέρῳ συναγισμῷ καὶ ἀπεριόριστῳ ὀμίλῳ. Ἐν τῷ εἰρηνοῦ τούτῳ ἀγῶνι περὶ ἐπικρατήσεως ὁ νησιωτικὸς Ἑλληνισμὸς θὰ παρήξῃ τὴν ἀνεξάντητον ἐνδοσίαν πρὸς πᾶσαν τὴν τυχὸν σηματοδοκίαν κενῶν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐθνικῶν φιλῶντων εἰς τὰς ἀπέτανι χώρας διὰ τὴν νικηφόρον εἰρηνοῦ ἀγῶνα.

Ἡ Κύπρος θὰ ἔξῃ οὐράδιον ὄρατος ἐπὶ τὰ νότια τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ, καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταυτὴν πρῆπει νὰ φέρωσιν αἱ ἐθνικαὶ βλέψεις ἡμῶν περὶ ἐπικρατήσεως ἢ διατηρήσεως τῶν Ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ ἐνσὸς αὐτῶν.

Ὀφείλομεν ν' ἀμφισβητήσωμεν πρὸ πάντων τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν πρὸς τὰς ἀπὸ ὀρατῶν ἐκπεμπομένης προπαγανδτικῆς ἀ-

ποστολάς, αἵτινες προμηθύνονται προσεχῶς καὶ ἰσχυρότεροι ἢ πρότερον.

Πῶς θ' ἀντεπεξερχώμεθα κατὰ τῶν πειρασμῶν καὶ ἐπιρροῶν τούτων, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδέσωμεν ἐν ἄρθρῳ ἐνί, οὐδὲ νὰ διαγράψωμεν ἡμῖς πλήρως σὺν ἄλλοις προπαρονοῦν καὶ ἐνεργείας, τοῦθ' ὅπερ θὰ γένηται ἐν καιρῷ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΗΡΩΪΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

[ΕΞ ΟΣΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΚΟ]

Ἐπίκειται νομίζω ἀνάγκη τὸ προσέμιον τοῦ Ἑρωϊκοῦ διαλόγου τοῦ Φιλοστράτου ἐν ᾧ διὰ βραχέων δηλοῦται ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς γείτονος Φοινίκης καὶ ἡ ἀντιθέσις ἐμπορίας καὶ γεωργίας καὶ ἐπὶ τούτοις ἡ ἀποβολὴ εἰς προίμῃαν τοῦ ἀγροτικοῦ παρὰ τὸν ἀστικὸν ὀχλοῦ καὶ θεωρητικὸν βίον ἐξ οὗ φαίνεται θέλων ὁ συγγραφεὺς νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς συγχρόνους ὀμογενεῖς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα τῶν κυριῶν τότε Ρωμαίων.

Ὁ Φιλοστράτος οὗτος, Ἀθηναῖος ὢν, ἔζησε καθ' ἀρχὰς ἐν Ἀθήναις ἔπειτα ἐν Ρώμῃ καὶ Σελτίμῳ Σερβίου, ἀποκατοικησάμενος, μέχρι τῶν μέσων τῆς 3ης ἑκατονταετηρίδος μ.Χ. Μετὰ τὸν ἀποκατοικησάμενος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐπισκέφθη τὴν Ἀνατολίαν ἐν Συρίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις. Τὸν προκεκείμενον διάλογον ἔγραψε πιθανῶς ἐπὶ τοῦ ἀποκατοικησάμενος τούτου μετὸς 211-217 ὑπόκειται δὲ εἰς Ἑλαιοῖνα καὶ τῆς Μαστοίας Ἀκρας τῆς Ὀρεινῆς Χερσονήσου ἐναντὶ τῶν Τρωϊκῶν ἀκτῶν.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ἄμπελοργὸς καὶ Φοῖνιξ.

Α. Ἰων, ὦ ξένη, ἢ πῶθεν εἰσας;

Φ. Εἰμαι Φοινίξ, ἀμπελοργῆς, ἐκ τῶν περὶ Σιδῶνα καὶ Τύρον (σημ. Σάτιδα καὶ Σοῦρ). Ἡ Ἰωνικὴ δὲ ἐνδομῆσία μου εἶνε ἐπιχώριος καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Φοινίκας.

Α. -Πόθεν, λοιπὸν μετεβάλατε τὴν ἐνδομῆσιαν σας;

Φ. Ἰωνικὴ Σύβαρις (ἤτοι πολυτέλεια καὶ χλιδὴ Ἰωνικῆ, ὡς θὰ εἰλέγομεν σήμερον Παρισινή) ἐκυρτεῦσεν ἐλθὼν ἐμὸς τὴν Φοινίκην, καὶ νομίζω ἐτι δυσκόλιος θὰ ἀπέφυγε εἶνε καταδικῆν ἕσως δὲν θὰ ἐτρέφει.

Α. Ποῦ δὲ βαδίζεις μετῴρους καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ πρό-τῶν ποδῶν;

Φ. Ζῆτῶ ὁποῖον καὶ χρησμένον, ἀμπελοργεῖ, περὶ εὐπορίας διὲτι λέγουσιν ἐπὶ θὰ ὑπάγωμεν πρὸς αὐτὸν τὸν Αἰγαίον εἶνε ἡ θάλασσα ῥοβερὰ καὶ εὐκόλιος πρὸς πᾶσαν βαδίζωμεν ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἐδὲν πρὸς τὴν ἀνεμὸν διὲτι οἱ Φοινίκες πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων ἀποβλέπουσιν ὑπὲρ εὐπορίας.

Α. Σοφοί μάλιστα, ὦ ξένη, εἶνε περὶ τὰ ναυτικὰ οἱ Φοινίκες διὲτι σὺς ἰσχυροῦσαι καὶ τὴν ἄλλην ἀρκετοῦ ἐν τῷ ὄρατῳ καὶ πλείστε συμφώνως πρὸς αὐτὴν, ὅπως δὲ ἐπαίνεσθε διὰ τὰς ναυτικὰς σας ἐπιχειρήσεις, οὕτω διὰ τὰς ἐμπορικὰς σας κατηγορησθε ὡς φιλοχρημάτοι καὶ ἀπαταιώνες (οἱ αὐτοὶ εἶνε καὶ σήμερον).

Φ. Σὺ δὲ, ἀμπελοργεῖ, δὲν εἶσαι φιλοχρημάτος, ὡν ἀπὸ τῶν ἀμπελων τούτων καὶ ζῆτῶν ἴσως σεοὺς οὐδὲν ὄρατον εἶνε νὰ συλλέξῃς σταφυλάς, εἰς ἐν τινὰ θὰ πωλήσῃς τὸ γλευκὸς ἢ τὸν ἀνθοσμῶν οἶνον, τὸν ἔσπολον, νομίζω, λέγεις εἶνε φουλαγμένον εἰς ὑπέγεια, ὡς ὁ Μάρων; (ἵερους τοῦ Βάχχου ἐν Θράκῃ).

Α. Φίλε, Φοινίξ, εἰν μὲν ὑπάρχει αἱ Φουλάδες, τοὺς ὁποῖους λέγεται εἶνε ἡ γῆ πρὸς ἀργὸς χωρὶς οὐδὲν νὰ φυτεύσῃ οὐδὲ νὰ σπείρωσιν, ἐκεῖ τὰ βλαστάνοντα θὰ εἶνε

Ἡμεῖς ἀρκετοῦμεθα προσημαίνοντες τὰ πρακτεῖα καὶ ἐπιστώμενοι τὴν προσοχὴν τοῦ Κυπρ. Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τὰς ἐθνικὰς εὐθύνας, αἵτινες ἐφεξῆς θὰ βαρύνουν ἐπ' αὐτόν, καὶ τὴν διακεκριμένην θέσιν ἣν κέρχεται νὰ καταλάβῃ οὗτος ἐν τῷ εἰρηνοῦ περὶ ἐπικρατήσεως ἀγῶνι ἐν χώραις αἵτινες ἐγένοντο πάντοτε σκάδιον Ἑλληνικῆς ὀρασεως-καὶ ἐπυρροῆς.

Φ. Ἀλλὰ τῶν φιλοσοφῶν, ἀμπελοργεῖ;

Α. Καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Πρωτοεπιάτου.

Φ. Τὶ δὲ κοινὸν ὑπάρχει μετὰ τοῦ Πρωτοεπιάτου καὶ σοῦ, εἰν λέγῃς τὸν ἐκ Θεσσαλίας;

Α. Ἐκείνον, λέγω, τὸν ἐραστὴν τῆς Λαοδαμίας; τοῦτο δὲ χαίρει οὗτος ἀκούων.

Φ. Τὶ δὲ πρᾶττει ἐδῶ;

Α. Ζῆ καὶ γεωργοῦμεν.

Φ. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν, ἢ εἶ;

Α. Οὐδ' αὐτὸς λέγει, ὦ ξένη, τὰ πάθη αὐτοῦ, εἶμι εἶ ἀπέθανε διὰ τὴν Ἑλληνίαν ἐν Τροίᾳ, ἀνεβίωσε δὲ ἐν Φθίᾳ ἀγαπῶν τὴν Λαοδαμίαν.

Φ. Καὶ ὅμως, λέγεται εἶνε ἀπέθανεν οὗτος καὶ μετὰ τὴν ἀναβίωσιν καὶ ἐπείσε τὴν γυναῖκα νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτόν.

Α. Λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα, πῶς, ὅμως, ἀνῆλθε μετὰ τοῦτο πρὸ πολλοῦ θῆλω νὰ μάθω καὶ δὲν μοι λέγει, ἀποκρύπτων, ὡς λέγει, ἀπόρητον τὶ τῶν Μαιρών καὶ οἱ συστρατιῶται τοῦ οἶ ἐν τῇ κατέναντι Τροίᾳ φαίνονται ὡς ἐν μάχῳ τὸ σῆμα καὶ σείοντες τοὺς λόφους.

Φ. Ἀδυνατὸν νὰ πιστεύσω, ὦ ἀμπελοργεῖ, καίτοι οὕτω θῆλω νὰ ἔχωσι ταῦτα; Ἐάν δὲν θὰ ὑπάγγῃ εἰς τὰ φυτὰ καὶ δὲν θὰ βάλης τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς ὄρατους, διηγήθηθαι μοι ταῦτα καὶ σα γνωρίζεις περὶ τοῦ Πρωτοεπιάτου διὲτι θὰ ἐχαρίζετο εἰς τοὺς ἴσους, ἂν ἤθελε ἀπέλαθε πιστεύω.

Α. Δὲν νίνοισι πλέον τὰ φυτὰ, ὡς ξένη, κατὰ τὴν μεσημβρίαν διὲτι τῶρα εἶνε φθινοπώρον, καὶ ποῖζει αὐτὰ ἡ ὄρα τοῦ ἔτους. Ἐγὼ λοιπὸν καιρὸν νὰ σοῦ εἴπω πάντα οὐδὲ πρᾶττει νὰ ἀγνοῦσιν οὕτω θεῖα καὶ μεγάλα θῆνα οἱ χαριστες τῶν ἀνθρώπων κάλλιον δὲ θὰ ἦτο νὰ καθίσωμεν εἰς κάλιον τινὰ τόπον.

Φ. Γενὸς ὀδύγηός, καὶ θὰ σὲ ἀκούσῃσῃ καὶ πέρα τῶν μέσων τῆς Θράκης.

Α. Ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ἀμπελοῦρον, ὦ Φοινίξ, διὲτι θὰ εὐρησῇ ἐν αὐτῷ εὐφροσύνην τινά.

Φ. Ἄς εἰσέλθωμεν, διὲτι ἀποπνεύσῃν ἡδῶς τὰ φυτὰ.

Α. Τὶ λέγεις ἡδῶς, θεῖα τῶν μὲν ἀρρίων ἐνδῶσιν αἱ ἀνθοὶ εἶνε εὐσομοὶ τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποὶ δὲν εἶνε σὺν ἀναμνήσεως ἡμέρων φυτῶν παρὰ τὴν ἀνθησιν εὐθῆς, ὀρεπε μᾶλλον τὰ φύλλα διὲτι εἰς ἐκείνων πρᾶττειται ἡ εὐωδία.

Φ. Πόσον ποικιλῇ εἶνε ἡ ὄρατις τοῦ τοπίου σοῦ, καὶ πόσον Πλατοῦ ἀρρίων οἱ βῆτρος καὶ πόσον ὄρατα εἶνε διατεθειμένα πάντα τὰ δένδρα καὶ πόσον ἀμβροσία εἶνε ἡ ὄρατις τοῦ χωρίου τοῦ δρόμου δὲ τοὺς ὁποῖους ἀφῆκες εὐρίσκει χαρῆντας, μοι φαίνεται ὅπως εἶνε σπαταλῶς ἀμπελοργεῖ, καθιστῶς ἀργὴν τὴν γῆν.

Α. Εἶνε ἴεροί οἱ ὄρατοι, ὦ ξένη διὲτι γυμνάζεται εἰς αὐτοὺς ὁ ἦμος (Πρωτοεπιάτος).

Φ. Περὶ τούτων θὰ εἴπη, εἶταν καθήσωμεν ἔσπου δῆγητες; τῶρα δὲ εἶνε μοι ἐκείνοι ἰδικὰ σοῦ γεωργεῖς ταῦτα; ἡ κύριος μὲν τούτων ἄλλος, οὐ δὲ τρέφεις τούτων τρέφοντά σε, καθὼς τὸν Οἰνέα τοῦ Εὐρύπιδου;

Α. Ἐν ἐκ πολλῶν τὸν τεμάχιον τοῦτο γῆς μοι ἀπέθῃ τὸ ὅποιον τρέφει με οὐχὶ πενιχρῶς, τοὺς δὲ ἀλλοῦς ἀγροῦς μοῦ ἀπήρθεσιν οἱ δυνατοὶ ἐντὰ ἕλωσ ὄρατων καὶ τὸ τοπίον αὐτὸ, κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Χερσονησοῦ Ἑπιδόρος ἀπήρθεσιν ὁ Πρω-

* Σημ. Ἐννοεῖται ἐνταῦθα βραταῖος τὸν ἀσπυρῶν τῶν Σταυροῦ εἰς τὸ νέον ἡμῶν τῶν ἄρτων τοῦ ὄρατου, ἀντίστοιχον πρὸς τὴν ἄρτον τοῦ Νοσίου, καὶ ἀναφέρεται ὁ Φιλοστράτος εἰς τὸν περὶ τῶν Ἀγροῦ καὶ τῶν Φοινίκων.

Ο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΡΑΚ ΔΕΙΤΕΡΙΧ

Καθηγητήν της Μεσαιωνικής και νεωτέρας Ελληνικής γλώσσας.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ]

Οικονομική και πνευματική δύναμις του μικροασιατικού Ελληνισμού. — Εκπαλιωμένη του Ελληνικού πληθυσμού εν Μ. Ασία. — Το κοινοτικό σύστημα. — Ένισχυσις και ανανέωσις αυτού.

Η άλιος των κατά την δυτική ακτή της Χερσονήσου Ελληνικών κοινοτήτων συνεχίζεται και κατά την μεσημβρινή ακτή αυτής με άραιότερους μὲν τούς κερκούς αυτής ἀλλ' ἐνιαχοῦ λίαν ισχυρούς. Οἱ κυριώτεροι τόποι εἶναι ἡ ἀρχαία Ἀττάλεια, κτισθεῖσα κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικούς χρόνους μετὰ 30,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 10,000 εἶναι Ἕλληνας, καὶ ἡ Μερόνεια κτισθεῖσα τῷ 1832 μετὰ 22,000 κατοίκων. Ἐν Ἀττάλειᾳ, ἥτις ἦτο σημαντικός ναυτικός σταθμὸς τοῦ Βυζαντίου, ὑπάρχει τώρα τὸ κυριώτατον ἔμπορειον ὅλων τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς νοτιοδυτικῆς Μ. Ἀσίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐν τρίτον τῶν κατοίκων εἶνε Ἕλληνας, ἐνθ' ἐν Μερόνεια πλειονοψηφοῦσιν οὗτοι.

Ἐπὶ τῆς βορείας παραλίας ἐπεκτείνεται ἡ Ἑλληνικὴ ἄλιος, χωρὶς ὅμως νέων Ἑλληνικῶν ἐγκαταστάσεων, διότι διετηρήθησαν καὶ παρέμειναν, χάρις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐν αὐταῖς, αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνικαὶ πάντοτε πόλεις αἱ διέποιον τὴν ἔμπορIAN τοῦ Εὐξείνου.

Ἡ Τραπεζοῦς, ἡ Κερασοῦς, οἱ Οἰνὴ (Unieh), ἡ Ἀμασός (Σαμψοῦς), ἡ Σινὴ, ἡ Ἰονδοπολις (Ἰνέμπολι), ἡ Ἡράκλεια εἶναι καὶ σήμερον κέντρα καὶ σημεῖα Ἑλληνικά. Ἐν Τραπεζοῦντι, τὸ ἦμισυ τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι Ἕλληνας (περὶ τὰς 25,000 ἐκ 50,000 πληθυσμοῦ), ἐνθ' ἡ Ἀμασός τὸ μέγιστον ἔμπορικὸν κέντρον τῆς βορείας ἀκτῆς μετὰ εξαγωγικῆς ἔμπορίας 40,000,000 φρ. κέκτηται μεγαλειότερα ἀναλογίαν Ἑλλήνων.

Ἡ βορειοδυτικὴ παραλία τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς Προποντιδὸς παρουσιάζει ἄλλην πλειάδα Ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῶν μὲν ἀρχαίων τῶν δὲ νεωτέρων, αἵτινες τὴν οικονομικὴν εὐρωστίαν αὐτῶν ἀρνοῦνται ἀπὸ τῆς γεινιάσεως τῆς Κοινῆς πόλεως, τοῦ μέγιστου τοῦτον Ἑλληνικοῦ Κέντρον. Ἐνταῦθα κείνται κατὰ βραχυτέρα διαστήματα οὐκ ὀλιγότροποι τῶν ἐπὶ σημαντικῶν λιμένων οἰτινες ἀνήκουσιν ὅλος εἰς τὴν σφαιρὰν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς.

Πρώτη ἐνταῦθα εἶνε κατὰ τὸ ἀκρον τῆς χερσονήσου Κυζίκου, αἱ ἀρχαῖαι πόλεις Πάνορος (τοῦρκ. Παντέρμα) καὶ ἡ Ἀρτάκη. Ἡ πρώτη ἐπὶ 12,000 κατ. ἔχει 2,000 Ἕλληνας, ἐνθ' ἡ Ἀρτάκη εἶνε καθαρῶς Ἑλληνικὴ πόλις 7,500 κατοίκων ὑπάκουσα κυριῶς χάρις εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς. Οἱ Ἑλλοκοὶ οἰνοπολιτῆς Ἀρτάκης ἐκτιμῶνται μεγάλως ἐν Κοινῇ πόλει. Κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τῆς Προποντιδὸς κείνται ἡ Μουδάνια καὶ ἡ Γκεμλίς, ὧν ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἀρχαία Ἀπάμεια, τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ σιδηροδρόμου Προύσης, ἔχουσα 4,000 Ἕλληνας καὶ 3,000 Τούρκους, ἡ δευτέρα δὲ εἶναι ἡ ἀρχαία Κίος, ἣν οἱ Ἕλληνας σήμερον ἀποκαλοῦσι διὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος αὐτῆς, εἶναι δὲ σχεδὸν καθαρῶς Ἑλληνικὴ 5,000—6,000 κατ., ἣτις, ὡς αἱ Κυδωνία, ἀπλάουν πλῆθους σχεδὸν ἀνεξαρτήσιας. Ἡ κυρία εξαγωγὴ εἶναι ὀρυκτῶν χρωμίων καὶ καπνός. Ἐν τέλει, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου Ἰσμίτ, παρὰ τὴν Ἰσμίτ αὐτὴν, κείνται ἑφ' ἑκατέρας πλευρὰς αὐτοῦ ἡ πόλις Καραμουσάλ (ἡ ἀρχαία Πραίνετος) καὶ Γκελίς (ἡ Βυζαντινὴ Λακίβυζα). Ἀμφοτέραι εἶναι πρωτεύουσαι διαμερισμάτων ἐν οἷς οἱ Ἕλληνας ὑπερτεροῦσι τοὺς Τούρκους (τῷ 1893 15,000 Ἕλληνας καὶ 11,000 Τούρκους). Κατὰ μῆκος τῶν θέσεων τούτων, ὅμως, ἴδια, κατὰ μῆκος τῆς γαμμῆς Χαϊδάρο—Πασά—Ἰσμίτ εὐρίσκονται πολλαὶ Ἑλληνικαὶ θέσεις, ὧν ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ἀξάνει κατὰ τρόπον ἐκπληκτικόν, καθ' ὅσον πλησιάζουσιν εἰς Κοινῆν πόλιν. Οὗτος ἡ Λαίριτζα, ἡ Βυζαντινὴ Ἀρετζοῦ, ἥτις ἴσα ἐπὶ κατοικεῖται ἀποκλειστικῶς ὑπ' Ἑλλήνων καὶ τὸ Καϊκοῖ, ἡ ἀρχαία Χαλκηδὼν, ἥτις ἀριθμῶν τώρα 30,000—35,000 κατ. οἰτινες σύγκεινται ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ Ἀρμενίων, Ἑλλήνων καὶ Τούρκων, ἐνθ' ἐν ἀρχῇ τοῦ 19ου αἰῶνος κατοικεῖτο σχεδὸν ὁλοσχερῶς ὑπὸ Τούρκων.

Ἐχοῦμενοι ἤδη εἰς τὴν τελευταίαν τῶν θέσεων τούτων τὴν Ἰσμίτ (ἀρχαία Νικομήδεια) εὐρίσκοντες ὅτι ἀπέβαλεν αὐτὴ τὴν πάλαι σημασίαν αὐτῆς ὡς διαμετακτομικὸν ἔμπορεῖον εἰς Κοινῆν πόλιν τῶν προϊόντων τῆς πλουσίας πεδιάδος τῆς Βιθυνίας, ἀφ' ἧν ὁ Σιδηροδρόμος Ἀνατολῆς προσεβίβασε τὴν ἔμπορικὴν αὐτῆς κίνησιν εἰς αὐτὸν κατὰ μέγα μέρος, καὶ ἡ εξαγωγὴ αὐτῆς, ἥτις τῷ 1833 συνεποσθετο εἰς 32,000,000 φρ. ἡλαττώθη ἐκτετατα εἰς αὐτὸν ἀναλόγως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, ὅστις μάλλον χυμαίνεται καὶ νῦν μὲν ἀναφέρεται εἰς 40,000 ὄτερον εἰς 25,000 καὶ πάλιν εἰς 20,000. Οἱ Ἕλληνας μέχοι πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, ὅτε ἠρθῆσαν εἰς 6,000 ἠΐξσαν σταθερῶς, διότι ἐν ἀρχῇ τοῦ 19ου αἰῶνος δὲν ὑπελογίζοντο πλείους τῶν 6,000.

Ὁ ὅλος Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῶν δεκαεξ' αὐτῶν πόλεων εἶναι περὶ τὰς 240,000, ὅστινος τὸ ἦμισυ εἶναι ἐν Σμύρνῃ, ὡς οἱ ἄλλαι δεκαετὶς πόλεις ἰσοφαροῦσαν ἡμῶν πρὸς τὴν Σμύρνην. Ὁ ἀριθμὸς ὄμως τῶν Ἑλλήνων τῆς παραλίας δὲν ἠρθῆκε εἰς πλήρως. Διότι, ἂν προσθέσωμεν τὸν ἀριθμὸν τούτων, τῶν ἐγκατεστημένων εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας οἰτινες φθάουσιν εἰς τὴν παραλίαν, εὐρίσκοντες διπλασιὸν ἀριθμὸν ἤτοι 450,000. Δέον ἂρὰ νὰ ζῶσιν εἰς τὰς παραλίας ταύτας γόρας ἔξω τῶν πόλεων εἰς τὴν ὑπαίθριον ὑπερὶ τὰς 200,000 Ἕλληνας.

Ἡ ἄλιος αὐτῆς τῶν Ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἥτις ἐκτείνεται πρὸς νότον καὶ πρὸς βορρᾶν δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἰσχυρὰν δύναμιν οικονομικὴν ἀλλὰ καὶ δύνανται πνευματικῆν. Ὑποτιμᾶται συνήθως τὸ ἰδεολογικὸν τοῦτο στοιχεῖον τὸ ὅποιον εἶναι σύμφυτον τοῖς Ἕλλησιν μετὰ τοῦ ὁμολογουμένως λίαν ἀποχροντοῦ στοιχείου, καὶ τοῦτο εἶναι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βαυβατικῆς τυπνοσώσεως, τὸν δὲν ἀπώλεσεν. Τὸ ἰδεολογικὸν τοῦτο στοιχεῖον ἔχει τὸς ὀφας τὸν ἐλλαν ἰσχυρῶ ἀισθητικῆ ἔθνη, τὸ ὅποιον ἐγράφη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως μεγάλου πνευματικοῦ παρελθόντος καὶ ὅπερ ἔχει τὴν ἐντελειοτάτην καὶ ἀποτελεσματικωτάτην ἔκφρασιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνισχυσί τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων. Ὁ πόθος οἴτος πρὸς ἴδρυσιν

σχολείων ἔχει ἐμφανευθῆ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς τελευταίας ἀρχαϊότητος, καίτοι δὲ ἰσχυρῶς ὄξει σχολαστικισμοῦ, ἠμώδισε τοὺς Ἕλληνας τοῦ νὰ ἀποβάλωσιν τὴν ἔθνην συνείδησιν αὐτῶν, ὡς ἀπέβαλον αὐτὴν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐν μέρει οἱ Ἀρμένιοι. Ἡ Ἐκκλησία αὐτῆ θεωρεῖται τόσον ἱερά παρὰ τοὺς Ἕλλησι, μόνον καὶ μόνον διότι ἐγένετο ὁ φορεὺς τῶν ἔθνικων ἰδεῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ ἐγένετο τὸ σῶμα ἰσχυρῶν πολιτικῶν ὄργανον διοικητικῶν, ἀποτελοῦσα τὸ μόνον μέσον ἐν Τουρκίᾳ ὅπου τίθενται δι' αὐτῆς αἱ ἔθνηκα αἰτήσεις περὶ σχολείων.

Ἡ σέβσις Ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολείων εἶναι ἔθνη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ ὅλος διάφορος ἢ εἰς τὰς καθολικὰς καὶ τὰς δι' ἀμαρτυρομένους γλώσσας. Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ ἑαυτὴν οὐκ ἁπλῶς ὡς τὸ σχολεῖον ἀλλὰ θεράπαινα καὶ προστάτιν. Τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει νὰ κατανοηθῆ σαφῶς, ἵνα καὶ ὀρθῶς ἐκτιμησομεν τὰς ὑπὸ μελέτην σχέσεις.

Ἐάν, ἐπὶ παραδείγματι, Ἑλληνικὴ κοινότης ἐπιθυμῆ νὰ ἱδρῦσθ σχολεῖον ἐπὶ ἐδάφους Τουρκικοῦ, τὸ συμβούλιον τῆς κοινότητος πληροφροῦν τὸν Ἐπίσκοπον τῆς οἰκίας Ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας περὶ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης, καὶ οὗτος ἀνακοινῶ τοῦτο εἰς τὸν ἀνώτερον ἐπίσκοπον ἢ τὸν Μητροπολίτην, ὅστις τότε συννοεῖται μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κοινῇ πόλει περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐργον τότε τοῦ Πατριαρχείου εἶναι ὅπως ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Σουλτάνου τὴν ἀδειαν πρὸς ἴδρυσιν σχολείων καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν ταύτης, καὶ τὸ χρέμα διαδραματίζει οὐκ ὀλίγην μὲν μέρος. Ὅσοφ πλουσιώτερα εἶναι ἡ κοινότης, τόσφ εὐκολώτερον ἐπιτυγχάνει τὴν ἀδειαν, καὶ ἐπειδὴ αἱ παραλία Ἑλληνικαὶ κοινότητες τῆς Μ. Ἀσίας ἦσαν πάντοτε πλούσιαι, ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον, ἠδυνήθησαν πρωίμως νὰ ἱδρῦσασιν καὶ σχολεῖα.

Ἀρχαιότητα εἶναι τὰ τῆς Σμύρνης τῶν Κυδωνίων καὶ τοῦ Τσεσμέ, καὶ τὰ πρῶτα ἱδρυνθέντα σχολεῖα δὲν ἦσαν κοινὰ σχολεῖα ἀλλ' ἀνώτερα ἱδρύματα μαθησέως, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν χρόνων καὶ τὸν ἀριστοκρατικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων. Ἡ παλαιότητα καὶ διασημότης τῶν σχολῶν τούτων καὶ ἡ μόνη ἥτις ὑπάρχει ἐτι εἶναι ἡ καλουμένη «Ἑσθιαστικὴ Σχολὴ» ἐν Σμύρνῃ. Αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ 1708 ἀλλὰ τὸ 1733 βύβαται νὰ θεωρηθῆται ἀρχαῖα ὡς ἔτος τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς. Ὑπάρχουσα ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1747 καὶ ὅσα συνεπὴς ἀπολύτως αὐτονομία, τῷ 1810 ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου ὡς πλήρως ἐξουσιοδοτημένον γυμνάσιον, καὶ ἀπὸ δις ἀνεδιοργανώθη—τῷ 1810 καὶ τῷ 1828—ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήσις ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἰσότητος πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια. Καίτοι ὑποστηρίζεται ἡ Σχολὴ αὕτη ὑπὸ τῶν ταμείων τῆς κοινότητος καὶ τῶν δωρεῶν ἐπαινετῶν φιλοπόσων καὶ ἀπατεῖ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῆς 100,000 φρ. (14,000) διατηρεῖ προσετι ἐν Σμύρνῃ δύο ἄλλας συνδεδεμένας μετ' αὐτῆς σχολάς. Ἡ σημασία αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν πνευματικὸν βίον τῆς Σμύρνης βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Μουσείου καὶ τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης αὐτῆς (30,000 τόμοι καὶ 200 χειρόγραφοι) τῆς μόνης ἐπὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ ἐδάφους.

Ἐν Σμύρνῃ δημοσιεύεται ἀκόμη ἡ παλαιὰ Ἑλληνικὴ ἐφημερίδα ἐπὶ ἐδάφους Τουρκικοῦ, ἡ «Ἀμάθεια» ἥτις ὑπάρχει ἤδη ἀπὸ ἐβδομηκοντα πέντε σχεδὸν ἐτῶν. Παράλληλως πρὸς τὴν ἀνώτερον ταύτην σχολὴν δια σπου-

δάς ἀνωτέρας ὑπῆρχον ἐν Σμύρνῃ τῷ 1894 ἄλλα σχολεῖα Ἑλληνικὰ καὶ ἴδια δημοτικά, δύο ἔμπορικα σχολεῖα (ὧν ἡ ἀρχαιότερὴ ἀπὸ τοῦ 1857, τέσσαρα ἰδιωτικὰ παρθεναγωγεῖα καὶ ἐν ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον μετὰ τριῶν συνδεδεμένων σχολείων καὶ μετὰ πλείστον τῶν 3,000 μαθητῶν.

Ἡ μέγιστη Ἑλληνικὴ σχολὴ μετὰ τὴν Ἑσθιαστικὴν Σχολὴν Σμύρνης, εἶνε ἡ τῶν Κυδωνίων, τῆς δευτέρας μεγίστης Ἑλληνικῆς κοινότητος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας. Ὑποστηρίζει αὕτη πλείονα τῶν 22 δημοτ. σχολείων, δύο σχολαρχεῖα, ἐν γυμνάσιον καὶ ἐν ἀνώτερον παρθεναγωγεῖον μετὰ οἰκοτροφείου, καὶ εἰς πάντα ταῦτα ἐφοῦτον τῷ 1892 ὑπερὶ 1,100 μαθηταί. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Τσεσμέ, γνωστός διὰ τὴν καλλιπῆ ἀνωτέρω σχολὴν του, ἥτις τότε ἐπέκτετο ἔνδεκα μόνον σχολεῖα ὅτινα ἐδεδίκανον ὅμως τὸν μέγιστον ἀριθμὸν μαθητῶν (περὶ τοὺς 675). Ἴση σχεδὸν πρὸς αὐτὴν εἶνε ἡ Φάκια μετὰ ἑννέα σχολείων καὶ 560 μαθητῶν, τὸ Ἀδραμῆτιον μετὰ 19 σχολείων καὶ 600 μαθητῶν, ἡ Ἀρτάκη μετὰ 22 σχολείων καὶ 700 μαθητῶν, ἡ Πάνορος (Ἡάντερμα) μετὰ 15 σχολείων καὶ 536 μαθητῶν, ἡ Κίος μετὰ ἑννέα σχολείων καὶ 580 μαθητῶν, ἡ Μουδάνια (Ἀπάμεια) μετὰ 8 σχολείων καὶ 330 μαθητῶν, ἡ Γκεμλίς (Λακίβυζα) μετὰ 13 σχολείων καὶ 1,000 μαθητῶν. Ἐνθ' ἡ εὐραία διασπορά καὶ ἡ εὐημερία καὶ ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ βορειὸν μέρος τῆς δυτικῆς παραλίας ἀνανακλιώνται εἰς τὸν μέγιστον ἀριθμὸν σχολείων Ἑλληνικῶν, τὸ τοῦ νοτίου μέρους ὡς πρὸς τοῦτο ὑπερεῖ μεγάλως. Πλὴν τῆς Ν. Ἐφέσου μετὰ 5 σχολείων καὶ 440 μαθητῶν, ἡ Ἀττάλεια κατὰ τὴν νοτίαν παραλίαν εἶνε μόνον ἄξια μνείας μετὰ τῶν δέκα αὐτῆς σχολείων καὶ 600 μαθητῶν.

Λαμβανόμεναι ἐν συνόλῳ αἱ δεκαεξ' αὐταὶ πόλεις ἔχουσι ὑπερδιακόσια σχολεῖα μετὰ 17,000 μαθητῶν, ἀριθμὸς, οὗτινος, ἡ σημασία δύνανται νὰ ἐκτιμηθῆ ὀρθῶς ἐταν παραβληθῆ πρὸς τοὺς ἀντιστοιχοῦντος Τουρκικοῦ ἀριθμοῦς, οἰτινες δεικνύουσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων εἶνε κατὰ ἑκατὸν μεγαλιότερος, ὁ ἀριθμὸς ὄμως τῶν μαθητῶν εἶνε κατὰ 6000 μικρότερος τοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Ὑπό τὴν ἄρα τριπλασίον σχεδὸν μαθηταὶ κατὰ σχολεῖον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα τῶν εἰς τὰ τουρκικὰ τοιαῦτα. Ἐάν ἐκτιμησομεν ἀπὸ τῆς βάσεως τὸν παρόντων γεγονότων τῆς υποθέσεως, εὐρισκομεν ὅτι εἰς τριάντα πόλεις τοῦ δυτικοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μ. Ἀσίας μετὰ κατοίκων πλείον τῶν 5,000 ἔκαστην, οἱ Ἕλληνας μετέχουσι τοῦ πληθυσμοῦ διὰ 1,000—10,000 κατοίκων. Κατασώσμεναι αἱ πόλεις αὐταὶ κατ' ἀναλογίαν τῆς μετοχῆς ταύτης διακρίνονται εἰς διαφόρους ομάδας. Πρῶτον, Ἑλληνικὴ πλειονότης εὐρίσκειται εἰς δύο μόνον πόλεις εἰς Μυγαλίτην (7,000 Ἕλληνας ἐπὶ συνόλῳ 8,000 κατ.) καὶ εἰς Κοπλοῦ (5,000 Ἕλληνας ἐπὶ 8,000). Δεύτερον εἰς ἑννέα πόλεις οἱ Ἕλληνας ἀποτελοῦσι μετὰ τοῦ ἡμίσεος κατ' ἐνὸς τρίτου τοῦ πληθυσμοῦ. Παινίτη (4,500 ἐπὶ 10,000), Θουάτιρα (Θεῖρα ἢ Τίρα) (6,000 ἐπὶ 14,000), Ὀδεμίση (3,000 ἐπὶ 7,000), Μαυμένη (3,000 ἐπὶ 10,000), Πέρογα (5,500 ἐπὶ 14,500), Ἰσαρτα (4,000 ἐπὶ 20,000), Σάδ-κια (4,000 ἐπὶ 12,000), Σόμα (2,000 ἐπὶ 6,000), Μαγνησία (11,000 ἐπὶ 35,000). Τρίτον, εἰς τέσσαρας πόλεις οἱ Ἕλληνας ἀποτελοῦσι περὶ τοῦ τέταρτου τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν. Ἰνεγγὼλ (Ἀγγελόκομη) (περὶ τὰς 2,000 ἐπὶ 8,000), Κασσαμπάς (6,000

ἐπὶ 23,000), Κερασὶν (1,200 ἐπὶ 4,800), Αἰδίον (8,500 ἐπὶ 35 χιλ.). Τέταρον, εἰς πέντε πόλεις ἀποτελοῦσι τὸ πέμπτον ἢ ἕκτον μέρος: Κοτιάειον (Κιου-τάια) (4 χιλ. ἐπὶ 22 χιλ.), Λυβ-τογα (1 χιλ. καὶ τριακόσιοι ἐπὶ 7 χιλ.), Ἀλασέτι (4 χιλ. πεντακοσίους ἐπὶ 22 χιλ.), Μύλασσα (2 χιλ. ἐπὶ 12 χιλ.), Βίγα (1 χιλ. ἐπὶ 10 χιλ.). Πέμπτον, εἰς πέντε πόλεις οἱ Ἕλληνας ἀποτελοῦσι τὸ ἕβδομον ἢ ὄγδοον τοῦ πληθυσμοῦ: Κιοκαγὰς (2 χιλ. ἐπὶ 18 χιλ.), Οὐσᾶν (1 χιλ. καὶ πεντακοσίους ἐπὶ 12 χιλ.), Παλουκισῶ (1 χιλ. καὶ τριακόσιοι ἐπὶ δέκα χιλ.), Σαπάντσα (1 χιλ. ἐπὶ 7 χιλ. καὶ πεντακοσίους), Κιοκαγὰς (δικοσίους ἐπὶ 18 χιλ.). ἕκτον, ὀλιγώτερον τοῦ δεκάτου εἰς ἐπὶ πόλεις: Νακίλη (1 χιλ. καὶ ἑξακόσιοι ἐπὶ 17 χιλ.), Σογιού (1 χιλ. καὶ πεντακοσίους ἐπὶ 18 χιλ.), Λενκίλη (1 χιλ. καὶ ἑξακόσιοι ἐπὶ 21 χιλ.), Προῦσα (6 χιλ. ἐπὶ 80 χιλ.), Ἀδατῆσο (1 χιλ. καὶ ἑξακόσιοι ἐπὶ 24 χιλ.), Ἐσι-σέσο (1 χιλ. καὶ ἑκατὸν πενήντα ἐπὶ 19 χιλ.), Νοῦβλα (1 χιλ. καὶ ἑκατὸν ἐπὶ 15 χιλ.). (ἀκολουθεῖ).

ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΘΗΡΙΩΔΙΑ

Ἐπὶ τὴν ἀνωτὴ ἐπιγραφὴν ὁ Πάντορας τῆς Πατριαρχεῖου Ἀλεξανδρείας τῆς 9ης Νομβριοῦ ἔδημοσιεύει τὰ ἐπόμενα:]

Ἐξ ἐπιστολῆς ἡ δόξ, τὰ μέγιστα διακεκρυμμένα καὶ μεμεμφυμένα καὶ δημοσίαν κινήσεως εἶναι, καὶ πολλὰ παθόντες, καὶ διωγμοῦ ὑποστάντες καθ' ἅπαντα τὴν περίου τοῦ πολλοῦ, παραίτηνται τὰ εἴδη εἰς πληροφροῦν.

Ὅσα ἐπέδομεν κατὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν, καὶ ἂν ἐλόγισται τὸμοι συσταθῶν, μὰ δὲμος περιληπτικῆς ἔκφρασις πῶθεν νὰ παρακαλῇ εἰκὼν ἡ μύθηρ τοῦ φοβεροῦ θλέθρου: «Ἐὰ κατὰ τὰ τῶν λαῶν ἦσαν ὑπερ πάντων δυνάμιν ἀνθρώπου» ἡ ἔλατρη, ἡ γλαυχὴ, ἡ κατωτάτη ὡς πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὴν μέγιστον τάξιν τοῦ σιτυνικοῦ πληθυσμοῦ, ἀπέθανεν ἐκ πέντε τοῦ δὲ ἑκάτων καὶ ἑξήφρασε. Ἦλθεν εἰπετα ἡ ἀμέρως πρὸ αὐτῆς ὑψηλότερον ἔπος ἐν Ἰστανίην καὶ κατὰ τοὺς πόρους καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν βαθμολογίαν, καὶ εἰς φανερῶν καὶ αὐτῆς πῶς τῆς πασίνης κατὰ δὲ τὸ ἐτος τοῦτο ἦλθεν ἡ σειρά τῆς μεσαίας τάξεως, ἐξ ἔμπροσθεν καὶ καταστραφῶν, καὶ ταύτης τὴν ἐξόντωνσι παρασκευάζεν ὁ λιμός, ὅτι ἐπλήθη δέθεν ἡ σωτηρία.

Τὸ σχεδίον τοῦ θλέθρου ἦτο σχεδίον ἐκ τῶν προτέρων προμελετημένον, καὶ σατανικῶς προσεχευασμένον, καὶ ἐξηραλισμένον σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο ὁ ἐξαφανισμὸς τοῦ ἀραβικοῦ στοιχείου, ὅσον τὸ δυνατόν πλείτερον.

Ἐφαρμασται δ' ἀπνεύσας αὐτοῦ καὶ ἐκτελεσται ἀμειλιτικοὶ ἦσαν ὁ Δεμῆλ Πασσᾶς ἐν Ἀμαρῆ καὶ ὁ Ἀσμη Βέης ἐν Βηρυτῇ, οἱ αὐτοκράτορες νομάρχη τῆς Συρίας.

Ποτα μετῆλθεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσα, ἵσως δὲ ἦνε δυνατόν ν' ἀντιληφθῇ ὁ ἀνθρώπος, ἂν μᾶθῃ εἰ ἐργασίας σήμερον ἐν ἐπὶ τῆς ἐν Βηρυτῇ. Οἱ σήμερον τασόμενοι εἰς ἐργασίας τῶν ἡσάν ὑπὸ τῆς ἔμποροι κατὰστραφῆται, κτηματῆραι, ἔχοντες αὐτὰ ὑπερτάτα, ὑπαλλήλους, θεράποντας, οἱ ὅποιοι ἠναγκάσθησαν εἰς τῆς δυστυχίας, νὰ πωλήσασιν πρῶτα τὰ κτήματα, εἰπετα τὰ ἐπιπλά, κατὰ τὴν ἐνδύματα καὶ ἔπειτα αὐτὰ τὰ παραθυρόφυλλα, τὰς θύρας τῶν οἰκίων, τὴν ἐξοπλισμὸν τῶν στεγνῶν, τὰς πέτρας τῶν τοίχων, καὶ τελευταίως ἀπέθνησκον πανοικεῖ διὰ καὶ ὑπὸ τῆς πείνης.

Ἐν Τριπλίτῃ τῆς Συρίας, ἐν Λα-μοῦρ, ἐν Καλιμόνι, τὰ παιδιά τῶν οἰκογενεῶν, τῶν κακασουσῶν πρὸς τὸν θλέθρον, ἐπευγον ἀσυναίσθητως κεντούμενα ὑπὸ τῆς πείνης, ἐπλανῶντο ἀνὰ τὰ δάση, θλέοντα, νὰ χορτασθῶσιν ἀπὸ βαλάντιδος, ἀπὸ χόρτα, καὶ σκαπέντα διὰ τῶν χειρῶν τὴν γῆν, νὰ εἰσρωι ρίζας, γὰ φάγοσι, νὰ μὴ ἀποθάνωσιν.

Δὲν ἦσαν ἀγνωστα ταῦτα ἀλλ' ὁ ἐπίσημος τοκοκας, ἡ κυβερνήσις, ἀνηγόρευε τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, διότι ἦσαν τρομακτικὰ, διότι, μάλλον δημοσιεύμενα, δὲν προδιέκλινον τὸν σωτηριαν τῶν, τὸ δὲ πρόγραμμα ἦν ἐξόν- τιστες! Ἐκ Αἰβάγρον βεβαιώται εἶς πλείον τοῦ ἡμίσεος πληθυσμοῦ ἐξηρα- νισθῆ, ἢ παρὰ τὴν Βηρυτὴν κοινότητα.

Σημ. Ἡ περὶ φαλαγγίου ἢ φαλαγγίου γωνίαν ἄρα εἶνε πολύ παλαιά. Σημ. Ἐνταῦθα σχολεῖται ἡ ἀπαγόρευσις καὶ τὸ ἐξολογισμὸς ἄλλως ὡμίλει ὁ πόλις λαὸς καὶ ἄλλως οἱ παπατισμένοι. Σημ. Ὁ φιλόδοτος παραίτην οὗτο τὴν νεότητα τῶν χρόνων τοῦ ὅπου ἐπιδέχεται αὐτὴ εἰς ἐργα βιοποριστικὰ καὶ μὴ καταστρεφῶν τὸν χρόνον εἰς κενὰς θεωρίας, ὅναμα δὲ φαίνεται ἀναγνώρισθαι εἰς τὴν διὰ τὸν δούλον διεξαγόμενὴ ἀρχαία εἶνε ζήνος καὶ πανορία, τοῦ δ' ἐπερ φαίνεται τὸν ἀντικει- μένους οἱ ἄγγλοι, οἰτινες ἐνεθάρρυναν τὴν κατὰ τὸν τῆς δουλείας ἐν Ἀμερικῇ πειρασμῶν, ὅτι ἐπὶ εἰπετα δὲ ὁμοίως ἐν ἑνὶ μέρει ἀναγνώρισθαι τὸν ἐπὶ τῆς δουλείας ἐν Ἀμερικῇ αἰσθητὸν ἀντικειμὸν εἰς τὸ σταθίον τῆς με- γάλῃς οικονομικῆς πρὸβου καὶ ἐπιρροίας. Σημ. Ταῦτα εἶνε παρ' Ἑλλήνων ἐ- φημεροῦ εἰς ἡ πρόσχη εἰς ἀπόδρα μεταμορφώ- θησα ἐπὶ τὸν ἴσον ἴσον.

Συμπεριεχόμενα... Η κίνηση... Η κίνηση...

Ταύτα μὲν οἱ «Καιροὶ»... Τὰ μὲν οἱ «Καιροὶ»...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

[Εἰς τὸ ἀμέσως δὲ ἐπόμενον τεύχος τῆς 16 Νοεμβρίου ἐδημοσίωσεν τὰ ἑξῆς:]

Τὴν πολυδάκρυτον Ἰλιδα τὸν παθῆναι...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΟΥΛΙΑΣΩΝ

Οἱ λονδίνεοι «Καιροὶ» σχολιάζοντες...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΑ

Αἱ ἀξιώσεις τῆς Ἰταλίας... Τῆς 4/17 π. Δεκεμβρίου...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἰταλία καὶ Ρωσία... Ὁ Κλεμανσώ...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Φιλ. Ἀδελφότητος...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Φιλ. Ἀδελφότητος...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

Ὑπὸ τὸν ὄνομα... Ὑπὸ τὸν ὄνομα...

